

נקודה למחשבה

חודש טבת

לקבלת העלון במייל, תגובות, הארות והערות- 0527-696-749 או Nekuda52@gmail.com

לתרומות- חשבון 446007, סניף 533, בנק הפועלים. לציין לעלון.

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמה, לרפואה וכן לישועה. 700 ₪ = 5000 עלונים נטו להדפסה וחלוקה

איך לא הצטרפת למייל? יש לך סיפור מהחיים, מאמר יפה, בדיחה יפה, או חידוש? שתף אותנו ונפרסם...

גליון מס' 75

ביטוח משלים

בא תלמד שיטה, בה תוכל לאבחן ולגלות אם התינוק יהיה חכם...

כתב רבי פנחס מקוריץ זיע"א - "תינוק שהוא בוכה סימן שיהיה חכם. כי דמעות הם פסולת המח, וכשהוא בוכה הרבה - סימן שנתברר המח. ושאינו בוכה - סימן שהוא שוטה שלא נתברר המח. ושאר בעלי חיים אינם בוכים, כי מי שיש לו דעת בהעלם הוא בוכה" (ספר אמרי פנחס שער ב). דהיינו, כמות הבכי מעידה על חכמת התינוק, כי הבכי הוא ניקוח של פסולת המח. אמנם נראה לנו שהבכי רק מצער אותו, אך בפועל הוא זה שמפתח אותו... אין ספק שזה לא נעים לילד, ואף לא לאחזניים של ההורים, אבל הם חוסכים בזה טיפול קוגניטיבי... מי היה מאמין!?

כן, כן, זהו העולם, יש הרבה דברים שהם נראים רעים אך הם טובים... זה כמו בבנק, שכן האדמו"ר מגור, ה"פני מנחם" זיע"א, סיפר על עצמו: "בילדותי, נכנסתי לסניף הבנק, וראיתי אדם שמוציא ערמת שטרות גדולה ונותן לפקיד, ותמורתם הפקיד הוציא נייר, החתים אותו עליו ונתן לו. ריחמתי עליו, על שקיבל נייר אחד עבור כמה שטרות. לאחר זמן, נכנס אדם אחר, שהניח נייר קטן לפני הפקיד, וקיבל תמורתם ערמה גדולה של שטרות, ואז שמחתי, איך על כמה ניירות עלובים הוא מקבל סכום עתק. והנה, רק כשגדלתי הבנתי את 'נהלי הבנק', את האמת - הראשון זכה בסכום כסף גדול, והגיע לבנק להשקיע אותו בכדי להפיק רווחים גדולים. ולעומתו, השני, נקלע לקשיים כספיים והיה זקוק להלוואה גדולה, עליה יצטרך לשלם ביוקר במשך שנים ארוכות... אך רק אחרי שהזדקנתי הבנתי יותר, שכך הוא גם 'הנוהל בשמים' כלפי בני אדם. לעתים נראה שלוקחים למישהו, אך באמת נותנים לו. ולעתים נראה שנותנים לו, אך באמת לוקחים ממנו..."

אף מהנשר ניתן ללמוד... כמו דבר הפלא שכתב רבינו בחיי (בראשית ב'ט) - שהנשר, מלך העופות (חגיגה יג), מסוגל לעוף גבוה יותר משאר העופות, ובכל עשר שנים הוא מתעופף אל-על מעלה מעלה, עד שהוא מתקרב לגלגל השמש, ומרוב החום נשרפות נמרטות נוצותיו, ואז הוא נופל לים, אלא שאחר כך צומחות לנשר כנפיים חדשות. וכך מנהגו, כל עשר ועשר שנים. אך בשנת המאה, הוא עולה ומתקרב עוד יותר לגלגל השמש עד שהוא מת מחום האש ונופל לים... ומה למדנו מכך? שלפעמים המכה או הסבל, מרעננים ומחדשים את האדם...

ויותר מזה, תועלת הסבל היא אף בעולם הבא, בעולם הנצחי... שכן המילה 'סבל' היא מלשון סבלות ונשיאה, כמו סבל שנושא משאות ממקום למקום, שנושא על גבו רהיטים וארונות מהמשאית העראית לבית הקבע. כך הסבל העובר על האדם, מעיד שמונח על גבו שק של שכר בלתי נראה, ואם הוא יעמד איתו כל משך הנסיון ויתמודד עד סוף קצבת זמן הסבל, הוא יצליח להעביר אותו למקום הקבע, לעולם הניצחי שם הוא יקבל את שכרו. ופשוט הוא, שככל שהסבל נראה גדול וקשה יותר, כך הוא מעיד על שכר גדול ועצום יותר... וכשאני מבין שאני סוחב על גבי שק של יהלומים, ממילא הכל נהיה קל יותר...

אדם שמתרגש יותר מדי מהקורות אותו בעולם הזה הוא אדם מצומצם. צא מהבועה שלך, אל תחשוב מצומצם. כאילו כל חיך זה רק שבעים או שמונים שנה בעולם הזה, אלא תחשוב פתוח, תרחיב אופקים ותפנים את הידיעה שהעולם הזה הוא אפילו לא קמטון מהעולם הבא שהוא נצח נצחים... כי לכל 'מספר' אין ערך והשוואה בפני האין סוף'...

למזלנו, הכל מדויק, ומידת הצער והסבל קצובות לאדם, כך שיש אפשרות לקיחה... ואם תשאלו מניין אני יודע... מפרשת וארא (שמות יג), שם נאמר: "וידבר ה' אל משה ואֶל אֶהֱרֹן וְיִצְחָק אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶל פְּרָעָה מֶלֶךְ מִצְרַיִם לְהוֹצִיא אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם". ופירש רש"י, שהקב"ה ציוה את משה ואהרן לחלוק כבוד לפרעה, בשעה שהם מדברים איתו במטרה לשחרר את בני ישראל. אך מדוע יש לחלוק כבוד לכזה רשע? ביאר החתם סופר זצ"ל: "נראה, שרצה להזהירם שלא יבזו המלך ויתכפרו לו עוונותיו, ולא יבואו המכות עליו בדין" - דהיינו, שהקב"ה הזהיר אותם שלא לביישו, כי אם הוא יתיביש, הבייזו יחשב לו 'כפרת עוונות', כך שכעת לא יהיה ניתן להביא עליו את עשר המכות מצד הדין... תארו לכם, רשע כמו פרעה, ששיעבד ששים ריבוא מישראל ללא הפסקה ותנאי עבודה. מי ששחט שלוש מאות תינוקות מידי יום בשביל הג'קחי הפרטי שלו, גם פושע כזה, יכולה להיות לו מחילה על ידי בושא. ולמה? כי על כל חטא, קוצבים לאדם מידת צער וסבל מדויקת, אותה הוא צריך לעבור. לכן כל צער אחר שהוא יחוש - יקזז לו מאותה קצבה... (אדרבה)

בדומה לכך... אדם אחד ביזה את רבי שלומק'ה מזוועיל זיע"א. והנה כעבור שבוע, ערך הרב סעודת הודיה מיוחדת בבית המדרש, שאלו אותו על מה ולמה הוא הביא סעודה כפולה בגדלה, והוא הסביר "כל אדם שהתרפא מחוליו עורך סעודה, ואני מביא את הסעודה הראשונה על החולי, שהרי אם מישהו ביזה אותי אז כנראה

שהייתי צריך לחטוף איזה חולי או אסון, וכעת נרפאתי. והסעודה השנייה, על כך שבאמת לא הייתי חולה..."

מידת הסבל קצובה, אולי אפשר להחליף אותה, אבל אי אפשר לברוח ממנה, כי היא תחזור בלבוש אחר 'אותה גברת בשינוי אדרת'. בין אם תתפטור מהעבודה, בין אם תקנה אוכל מוכן לשבת, בין אם תרצה פחות ילדים, בין אם תגור בקוטג' בלי שכנים... משהו אחר יבוא, ואל תנסה להתחכם, כי לבורא עולם לא חסרים תחליפים... וגם מי שיעשה **ביטוח משלים** - לא יוכל לברוח מזה. שכן מה זה 'ביטוח משלים'? זה פשוט אותו ביטוח, רק שקופת החולים משלים (מלשון אשליה) אותך שהם נותנים לך יותר...

ברוב המקרים האדם אשם, שכן הקשיים נוצרים מחמת החטאים... אין לי ספק שעל **נהר דינור** שמעתם. אך האם ידעתם היכן הוא, מאיפה הוא מתחיל והיכן הוא מסתיים? מלמדת הגמרא (חגיגה יג) שמקורו של נהר דינור, הוא מזיעתן של חיות הקודש הנושאים את כסא הכבוד. ובסופו, הנהר נשפך על ראש הרשעים בגיהנום. אבל מה הקשר בין חיות הקודש לרשעים? מסביר זאת בספר עשרה מאמרות (חקור הדין ח"ג פ"ב) - **שבעת שהרשעים חוטאים, כסא הכבוד נעשה כבד, כך שהחיות מתאמצות יותר, וכך נוצרת זיעת החיות**. ולפי זה מובן, הסיבה שנהר דינור נשפך על ראש הרשעים הוא מכיון שהם גרמו לנהר הזה להיווצר, בעוונותיהם...

אמנם ישנם הרבה סוגים של נסיונות וייסורים - מחלות, מינוס בנק, פיטורים, חובות בכלל ומשכנתא בפרט, מחלוקת בקהילה או במשפחה המורחבת, 'מרה שחורה', נשירה של נערים, עיכוב בשידוכים או בילודה, אי תקשורת בין בני הזוג...

ובהקשר לזוגיות... בעבר, הנשים היו רק מתפללות, כשהבעל היה מתקשר והיא היתה באמצע פסוקי דזימרא, היא היתה עונה לו "נו, מלכותך מלכות כל עולמים. נו, נו, ממשתלך בכל דור דור". זה בעבר, אבל בימינו הן הוסיפו לקרוא פרק שירה בכל יום. אשה אחת קיבלה על עצמה לומר פרק שירה ארבעים יום, בעלה התקשר אליה שואל אותה מה נשמע, והיא ענתה "נו, נו, חמור מה אומר? נו, נו, סוס מה אומר?" בעלה התעצבן ו... גירש אותה. למחרת היא הזדחלה לתלות מודעה "קראתי פרק שירה ארבעים יום ונושעתי..."

ויש עוד אין ספור דוגמאות, אבל אחד מהנסיונות הגדולים ביותר זה ה'ריחוק'... ישנם פעמים שנוצר ריחוק רוחני בין האדם לבורא, קוראים לזה '**נפילות**'. זה מורגש בכל מיני מצבים בתפקוד היומיומי, ובעיקר בעבודת השם, בתפילה, בלימוד, בזריזות בקימה בבוקר וכדו', אבל למה? מדוע שהקב"ה ירצה להציב את האדם דוקא בנסיון כזה? התשובה היא, שאם כולם היו עובדים את ה' בתמידות, נון-סטופ, לא היה ה' יתברך מקבל תענוג, כביכול, כי תענוג תמידי אינו תענוג, זה כמו לאכול גלידת שמנת או שוקולד שוויצרי כל שעה. אבל כשיש התרחקות, ואחר כך קירוב, שהאדם מתאמץ ומשבר את כל המסכים והמחיצות שבדרך, ויחזור לדבקות ולעבודת ה', אז ע"ז זה מגיע תענוג גדול לה' יתברך... (קדושת לוי תצוה, עה"פ ויקחו אליך) **כך הקב"ה מתענג מהמאמץ שלך בעבודת השם... אז לא משנה מה יבוא עליך - תמשיך קדימה...**

יד ההשגחה

סיפורו המופלא של ארז שמואליאן משתרע על פני כמה שנים. תחילתו בחודש אדר תשנ"ה, והמשכו בכ"ב תמוז תשס"א. וכולו סיפור של ניסי ניסים גלויים ויד ההשגחה. בראש חודש אדר תשנ"ה השתתף ארז בתרגיל צניחה. כחלק מהתרגיל, צונחים כמה 'דבוקות' שבכל אחת מהן ארבעה חיילים. הצניחה מתבצעת כך, כבל צהוב קשור למטוס ולמצנח, הצנחן צולל צניחה חופשית במשך דקה, הכבל הצהוב נמתח ופותח את המצנח. כמו כן היתה זו צניחת פק"ל, זה אומר שהציוד האישי של כל חייל היה מחובר לרגליו ולקראת הנחיתה הוא אמור לשחרר אותו משם באמצעות שחרור שני קליפסים. לא סתם אני מספר זאת בפרוטרוט, לכל פרט תהיה משמעות בהמשך. הצנחן הראשון השני והשלישי קפצו, ואז נקלע המטוס לכיס אוויר, והתנדד ללא שליטה. ארז היה הצנחן הרביעי, ובשל התנדדות

המטוס נכרך הכבל הצהוב של קודמו על כף ידו הימנית בחוזקה - ו... קטע אותה! זו היתה קטיעה כל כך חדה ומהירה שארז אף לא הרגיש בכאב. כשהמצנח שלו נפתח, הוא פירס את ידיו בנוהל קבוע כדי לבדוק אם המצנח נפתח, ואז גילה לתדהמתו שחסרה לו כף יד. קשה לתאר את הסיטואציה, בה אדם נמצא בתהליך לא פשוט כמו צניחה, ובעיצומה הוא מגלה שאיבד משהו... את כף היד שלו. הוא הלך והתקרב לקרקע, ובינתיים צועקים לו מדריכי הצניחה שהוא חייב לשחרר את הפק"ל שלו. אבל יש בעיה, כדי לשחרר שני קליפסים צריך שני ידיים, ארז אמנם יצא עם שתיים כאלה אבל אחד איבדה בדרך - מה לעשות?! בדרך לא דרך, למרות ההלם והכאב שהחל לפתע לפלח את גופו, הוא הסיט הצידה את התיק והצליח איך שהוא לנחות בשלום, בריא ברמ"ב אבריו, לאחר ניכוי כף היד ועוד חמש אצבעות. כשהגיע, חבשו את ידו, ומסוק הבהילו לבית החולים תל השומר, אחד מחבריו ההמומים מיד ניגש אל המפקד וביקש לנסות לחפש את כף היד האבודה. המפקד הסתכל עליו כאילו נפל מאיזה מטוס, אבל אז נזכר שבאמת הוא צנח כרגע מאיזה מטוס... ואישר את הפעולה. "את כף היד אולי יהיה קשה למצוא" אמר החייל, "אבל את השעון יהיה קל יותר למצוא, זה שעון שחור ענק שאי אפשר להחמיץ". "מנין אתה יודע?", "אני חבר שלו, ולא פעם צחקתי על השעון הזה ושאלתי אותו אם לא מדובר בשעון קיר...", אמנם המפקד לא צחק, אך מה שכן עשה זה להורות לכל החיילים להתחיל לחפש. "מה לחפש המפקד?" שאלו החיילים, "כף יד" אמר המפקד, "כף מה???" הוא הסביר להם שאבדה כף יד וכדאי לחפשה על פי השעון. והנה, תוך חמש דקות בדרך ניסית ממש נמצא השעון. הם מיקדו את החיפוש באזור **ותוך חמש דקות נוספות נמצאה כף היד**, שלמה אך לא ממש בריאה. בינתיים, ארז מגיעה לבית החולים, הרופאים שאלוהו מדוע לא הביאה את כף היד הקטועה, "היא נקטעה בצניחה" אמרו להם, לקח להם שניה לדמיין את זה כדי להבין שאין מה להמתין, 'לך תמצא כף יד ברדיוס של כמה קילומטרים ובמדבר'. "אם כך, אין מה לדבר על ניתוח ועל חיבור מחדש, נלך על צריבה" אמרו. צריבה היתה מחסלת את הסיכויים לחיבור מחדש, רגע לפני הצריבה מגיע טלפון בהול, "מצאנו את כף היד". תהליך הצריבה הופסק וידו של ארז הוכנסה לקרח. כף היד הוטסה אף היא במסוק לתל השומר. וזה אומר שארז שמואליאן הוא הבן אדם הראשון בהיסטוריה ששהה בשלושה כלי טייס בתוך שעותיים... הניתוח ערך שעות רבות ובסופו התברר כי היד אוחתה בששים אחוז. כלומר, לארז יש כף יד, אך היא מתפקדת הרבה פחות מזו של אדם רגיל. לארז נקבעו אחוזי נכות, ובשל סוג נכותו הוא קיבל מהצבא רכב עם הגה כח מיוחד שאפשר לתפקד בו עם יד אחת, על ההגה היה תפוח שבאמצעותו היה ארז מסובב את ההגה. השילוב של הגה הכח והתפוח מאפשר לו תפקוד של שתי ידיים ביד אחת. גם את העובדה הזו איני מזכיר לחינם. ארז השתקם מהפציעה נכנס לשיבה ושנתיים לאחר מכן התחתן. לזוג נולד בן בשם אלישע. כעת אנו מדלגים לשנת תשס"א. שנת תשס"א זו שאחריה היו גדושות בפיוגועי ירי אלימים. 82 אזרחים ישראליים נהרגו רק מפיוגועי ירי באותה שנה, בהם משפחות שלמות. הורים וילדים נטבחו על ידי מחבלים חמושים בכבישי יהודה ושומרון. באותה שנה, ביום כ"ב בתמוז תשס"א, יצאו ארז, אשתו ובנם אלישע ארז, בדרך המתינו להם שלושה חיילים לטרמפ. הם האטו כדי לקחת אותם, ואז הרימו השלושה את נשקם והחלו להמתיש את תופת לעבר המכונית. אם ארז חשב להמשיך הלאה, לפתע זינקה מכונית בצבע בורדו מצד בדרך וחסמה את הכביש. היתה זו מלכודת מושלמת, רכב קטן, כביש חסום לשלושה מחבלים עם קלצ'ניקובים ממטירים את תופת למטרה שאינה יכולה אפילו לנוע. נותרה רק דרך אחת, לעשות סיבוב פרסה ולברוח חזרה ליישוב, כל נהג יודע שלעשות סיבוב פרסה בכביש צר הוא משהו שמצריך ניווט קדימה, אחורה, שוב קדימה, ושוב אחורה וקדימה, בקיצור, שום סיכוי לשרוד את תופת המומטרת משלושה כיוונים... אלא אם יש לך רכב מיוחד עם הגה כח ותפוח, שעם סיבוב קטן של ההגה הרכב מסוגל לבצע פרסה על המקום, וזה בדיוק הרכב שהיה לארז שמואליאן... אתם ודאי יודעים למה. וזה בדיוק מה שקרה בפועל. הסטה קלילה של ההגה תוך כדי לחיצה על דוושת הגז, הרכב יילל והסתובב בבת אחת על המקום, ארז נהג במהירות ליישוב הקרוב ביותר. לא שהם יצאו מכך בלא כלום, ארז נפגע בראשו מכדור, ונפצע באופן בינוני עד קשה, ורעייתו ובנו נפגעו מהרסיסים. הם הגיעו לשערי היישוב, הזעיקו עזרה, וזו לא איחרה מלהגיע. ובאיזו דרך פינו אותם משם? נו טוב, אפילו ניחוש אחד לא יהיה כאן, מסוק, אלא מה? ארז שמואליאן אינו מתפשר על פחות מזה. שלושת המחבלים נתפסו וברשותם סרט שתיעד את האירוע. ארז ואשתו הם בין הבודדים האוחזים בתיעוד מלא מהניסיון להורגם ומנס הצלה הבלתי יאומן שלהם. בראייה אחורה, לכולם ברור כי קטיעת כף היד שפגעה בתפקודו של ארז היא זו שגרמה בעקיפין להצלתו, עקב יכולתו לבצע סיבוב פרסה על המקום, מה שנותן עם הולם לסיפור כולו: "יד ההשגחה", תרתי משמע. (ניסים מספרים על עצמם)

לצורה ננו בהדפסה - חשבון 446007, סוף 533, בנק הפועלים. לציון לעילון - יספק מנהיגיו.
התפללות הטייפיים בתנחת חוצות והפסד העלון וכו', יעקב דפנה מספר, תומר ויעל לוי, אוריאל סטור וכו', עריכה בו טובה, לצפון ארבעה בן טובה, שרה חיה בת נעמה, סעדה אשרה בת חנה חנית, משה טומאי בו גריצה, שרה בת מנור, סאיר בו שמחה, ליריה בת אילנה, לונגון חנוך ליה בת אליהו, הילה בת אליהו, טל סלי בת שושנה, יונתן בו שושנה, יוסף חיים קרפתיאל בו שרה חיה, ליכטיץ, עפעפיץ טויר י' עריכה יוסף בן גוריה זצוק"ל.